

dette fremkommer, men det er for Jordbrugernes Skyld, og man vil dog indrømme, at hvor energisk, hvor hurtig end Ministeren træder op i denne Sag, og hvor godt det end lykkes at standse Svinepesten, bliver dette dog kun negative Forholdsregler lige overfor den store Ulykke, der har ramt Jordbrugeren, og Befolkningen staar endnu og ser hen til ham med Spørgsmaalet: Hvad agter den høitærede Minister at gjøre? Vi maa jo erindre, at i Nar staa Jordbrugerne rundt omkring her i Landet efter at have tilendebragt en Høst, man tør vel for Størstedelen sige saa slet, at dens Lige ikke erindres i Mands Minde. Stemningen blandt Jordbrugere rundt omkring i Landet er saaledes, at man med Vængstelse ser hen til den kommende Termin for Renters og Skatters Betkommende. Svinebesætningen er virkelig i de senere Aar bleven en væsentlig Hjælp for Jordbrugere. Fra den mindste til den største Jordbruger var den bleven til en betydelig Indtægtskilde og den, man satte mest Lid til, og overalt, tør jeg sige, at Terminsbetalingen skulde væsentligst afholdes deraf. Nu kom Ulykken. Hvad vil Indenrigsministeren gjøre for at hjælpe Jordbrugeren lige over for denne Ulykke? Ja, foreløbig har den høitærede Indenrigsminister gjort, som jeg har sagt, det Negative; han har spærret rundt omkring, hindret den for Handelen nødvendige Samfærdighed. Det er sikkert nødvendige Forholdsregler, men det er ikke nok til at hjælpe Jordbrugere, og i alt Fald tør jeg sige, at den høitærede Indenrigsminister ikke har været ganske heldig med sine Afspærringsforholdsregler. Jeg bebrejder ham det ikke; thi under saadanne Omstændigheder kan man ikke strax overse alle Forholdene, og saa vidt jeg veed, har den høitærede Minister forandret en Del af de tagne Forholdsregler. Men sikkert er det, at Afspærringen gjorde, at vi ikke alene ikke kunde sælge til Udlandet, men Landmændene kunde ikke en Gang komme til at sælge til Slagterierne. De blive de fleste Steder henviste til et enkelt Slakteri, og dette benyttede sig i en aldeles utrolig Grad af Forholdet til at sætte Prisen utiladelig ned. Flere Steder, f. Ex. fra Thy, det veed Ministeren godt, kunde Landmændene ikke komme til noget Slakteri; Syd paa maatte de ikke komme, og ad Landeveien Nord paa til Hjørring kunde de heller ikke komme. Der var ingen Grund til at forbyde Oveførslen af Svin, der vare tjenlige til Slagtning, fra sunde Steder til Slagterierne paa Steder, hvor de vilde kjøbe dem, selv i de Egne hvor der var konstateret, at der var Sygdom. Derved havde man dog ikke ophævet Konkurrencen. Smidletid har den ærede Minister vistnok allerede raa-

det Bod derpaa. Men Faktum er, at ved Forbudet mod Udførselen, ved de Hindringer, der ere lagte i Veien for Salg, og ved Svineslagteriernes Benyttelse af Konjunkturerne, saa Jordbrugere i det Tilfælde enten maatte sælge for Spotpris, eller at maatte beholde sine store Besætninger. Altsaa i Stedet for, at de skulde have Penge til Terminen, koster det dem daglig betydelige Summer at holde Svinene i Live. En Ting kunde den høitærede Minister have gjort, han kunde have givet Jordbrugere et lille Trøstensord med i denne Sag, han kunde have sagt, hvad han tildels har sagt, men ikke saa høit, at det har lydt over Landet. Jeg opfatter Forbudet som et rent midlertidigt Forbud, og jeg haaber, ligeom vi alle gjøre, at naar vi i kort Tid arbeide paa Svinepestens Tilintetgjørelse, skal ogsaa Udvekslingen kunne begynde igjen. Ved Siden deraf kunde der være sagt en anden Ting, og det var det, at Ministeren kunde have lovet os Jordbrugere, at han, saa hurtig Udførselen herfra Landet turde tillades, uanset Thysslands Forbud, vilde sætte Skibe i Gang for at søge at bane os nye Veie. Det har Ministeren ikke gjort, men ad privat Wei har man nu søgt at faae en saadan Forbindelse i Stand. Der er særlig en Forbindelse, vi ønske, og som vi tro vil blive til overordentlig stor Gavn for vort Jordbrug, og det er en Forbindelse fra Esbjerg til Belgien. Saalænge Thyssland var aabent for os, gif den største Del af de Svin, vi solgte, over Hamborg til Belgien og Frankrig, og det var en meget væsentlig Fortjeneste for Hamborg som Mellemandler. Vi kunne imidlertid med langt større Lethed føre Svinene direkte fra Esbjerg til Belgien og Frankrig, og kunne vi skabe en Wei der, kunde det være, enten saa Thyssland hæver Forbudet eller ei, at naar først den Historie er vel overstaaet, og vi igjen kunde have Besætninger her i Landet, dette Tilfælde dog kan blive os til overordentlig stor Gavn. Jeg tillader mig at bede den høitærede Minister om at sige til Jordbrugere, at, saa snart det er muligt, vil han hjælpe dem til en saadan Skibsforbindelse, eller i det Mindste, at han vil love, da der er private Kræfter

Rettelse.

Sp. 333, S. 17—18 f. n.: „B. Holm“, læs: „En Stemme“.